

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa K. Sp. z o.o. w B.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. J., i ul. P.,
w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia zawartego w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała się na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Dotyczy ono tego, czy normy wyrażone w art. 491 § 1 i art. 635 k.c. mają charakter *ius cogens*, czy *iuris dispositivi*. Pretekstem do przedstawienia tego zagadnienia było jedno z postanowień umowy

zawartej w tej sprawie przez strony, zgodnie z którym pozwana mogła odstąpić od umowy, jeżeli opóźnienie w rozpoczęciu jej wykonywania lub zakończeniu jej wykonywania wynosiło więcej niż 6 dni. W tym kontekście powódka twierdziła, że złożone w sprawie przez pozwaną oświadczenie o odstąpieniu od umowy było prawnie bezskuteczne, ponieważ zostało złożone przed upływem przewidzianego umową terminu, w którym pozwana mogłaby ewentualnie złożyć oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Jednakże wskazane w skardze kasacyjnej zagadnienie nie budzi wątpliwości. Po pierwsze, rozważanie charakteru normy prawnej z art. 491 § 1 k.c. jest irrelevantne, ponieważ sąd *meriti* przyjął, że doszło do odstąpienia od umowy w tej sprawie w trybie art. 635 k.c. Po drugie, norma wynikająca z art. 635 k.c. dotyczy ustawowego prawa odstąpienia - na tej podstawie dopuszczalne jest złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy bez względu na to, czy umowa ta w swojej treści przyznawała którejkolwiek ze stron prawo do odstąpienia od niej. W konsekwencji norma ta jest niewątpliwie normą kogentywną, co nie budzi wątpliwości w judykaturze czy doktrynie (w skardze kasacyjnej też na takie wątpliwości nie wskazano, a jedynie polemizowano z zaskarżonym orzeczeniem). Na marginesie można jedynie zauważyć, że powoływane przez skarżącego postanowienie umowne kreowało tzw. umowne prawo odstąpienia, uregulowane w art. 395 k.c. - i rzeczywiście na tej podstawie strona mogłaby odstąpić od umowy wyłącznie z zachowaniem przewidzianych w umowie terminów, co jednak nie dotyczy złożenia oświadczenia o odstąpieniu w trybie ustawowego odstąpienia od umowy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw